

BÉKÉS GELLÉRT VERSEI

Sorsom az Isten

1.

Sorsomba láttál:
vállam görnyedt a súly alatt,
agyamban árván
gubbaszt egy néma gondolat.

Szárnyam a porban,
az élet láza elhagyott:
miért is voltam
élő, ha most halott vagyok.

Rázom igámat:
reszketnek belé csontjaim,
szivem kiszáradt
magányom szikkadt partjain.

Megérintettél:
kezed puha, anyás, szelíd.
Áldott légy, testvér:
Sorsomra hulltak könnyeid.

2.

Ó, testvér-könnyek!
sorsommal sorsod összefolyt, —
ketten tán könnyebb,
mint eddig egynek terhe volt?

Mondd, ki ne járna
útján végül is egymaga?
Lásd, mindhiába,
nincs ember, ki megváltana.

S ha mégis volna
utunk lélektől léleki,
csak tiszta szóra
s embernői jóságra telik.

Tudod jól, nincsen
s nem lesz a földön otthonom:
sorsom az Isten,
de lelkelem lelkeddel rokon.

1954.

Csillaghullás

Csillaghullás, nyárvégi éjszaka, —
szemembe villan szemed csillaga.

Fény száguld át a néma téreken, —
tán engem is elnyel a végtelen?

A szédült űrben csillagtűz kering, —
ki adja nékem békédet megint?

Hová hull izzó csillagod velem?
Nem több-e csended, mint e szüntelen

kábult kerengés, tündöklő futam?
Hát nincs menekvés, nincs többé utam

hozzád, te csillaggyújtó szerelem,
kiben föllángol minden s elpihen.

Erőd egyre titkosabb mélybe von:
beléd hullok, te végső nyugalom.

1968.

Kék sugárzás

sugárzás kozmikus sugárzás
felelő hullámverés
sugárzásod hatalmával
hasztalan a felelős

de izgatott szél, fut a vizen
és hajszol szétfeszülő habot
csapkod az ősi nyugtalanság
felelelek: ember vagyok

hullámhegy omlik hullámvölgyre
szétfröccsen a merész taraj
a szikla áll a tenger zajlik
és nincsen más csak vízrobaj

és kék sugárzás — kék sugárzás
felelő vizek felett
mi átjár láthatatlanul
lázongó tengert és szívet

a kékség kozmikus ölében
vergődnek a foszló habok
hasztalan a felelős
átsugárzol: tiéd vagyok